Székesfehérvár, 1905. XII. évfolyam, 114. szám. Kedd, október 3.

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“ a vobis institutam ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általatok katholikusok törekvéseinek előmozditására „Fejérmegyei Napló“ cim alatt létesitett új lapot mi örömmel helyeseljük XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhoz, 1895. márczius 6-án.)

Előfizetési árak: I évre 12 kor., 1/2 évre 6 kor., 1/4 évre 3 kor. Egyes szám ára 10 fill.

Felelős szerkesztő: BILKEI FERENC.

Megjelenik: kedden, csütörtökön és szombaton este. Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Szent-István-tér I. Egyes számok kaphatók: a dohánytőzsdékben.

A cucilizmus alkonyodóban.

Fejérváry Jakabokényiék egy kissé elszámitották magukat. Azt hitték, hogy a tömeg már teljesen a jármukba adta magát s gondolkodni sem képes. Azt hitték, hogy nekik már egészen nyiltan is szabad beszélni, kimondhatják a legtitkosabb gondolataikat is, s a buta tömegnek nincs már annyi itélőképessége, hogy a napnál világosabb igazság és a gazságség közt különbséget tenni tudjon. Fizettették magukat alulról is felülről is. A pártkassza részéről is, no meg kebelbarátjuk Kristó Jakab részéről. S azt hitték, hogy a tömeg annyira beléjük bolondult, hogy nekik csak le kell gazemberezni a nemzeti ügy harcosait s ezek kórusban zengik utánuk s nem lesz annyi eszük és erejük, hogy a körmükre is nézzenek.

A tömeg azonban egyszerre eszmélni kezdett. Őseinek tradicióit látta sárbatiporva, a nemzetiszinü lobogót, mely minden magyar előtt szent és sérthetetlen. Látta, mint gúnyolják a pénzükön kitartott gazok a nemzet eszményeit. Látta, hogy miként válik nyilvánossá Kristó urral való cimboraság, a melynél ők csak a buta kalapács szerepét kapták, hogy a nemzet ügyét porrázúzzák s hogy ennek révén egy gonosz és törvénytelen kormány életét tovább táplálják. Kinyillott a szemük és első dolguk az lett, hogy faképnél hagyják a latrokat.

Hát most már láthatod keresztény munkás, hogy kik voltak azok, a kik téged vezettek. Ezekben keresed te az önzetlenséget, a felebarátot, a te elveidnek kivivóját? Láthatod őket most, mikor gazságaik egész mezitelenségükben állanak a világ előtt, hogy csak egy céljuk van: élni és uraskodni, háborut csinálni, hogy a zavarosban halászhassanak. Hogy veled mi lesz, arra ép oly kevés a gondjuk, mintha egy más bolygó csillag lakóiról kellene gondoskodni. Beláthatod tehát, hogy nem a rombolásban, nem a nagyhangu orditozásban van a boldogulás, hanem a biztos és erőteljes előhaladásban

Jól jellemzi valaki őket, mikor ezeket irja:

Kik azok a duhajkodó nemzetköziek? A vezérek szájhősök, akik a nép felbujtott szenvedélyeire alapitják hasznukat, üzletüket és létüket. Felcseperedett munkások, akik elveikből élnek; tudásuk felületes, egyoldalu. Multjuk teli van a létért való küzdelem kicsinyes stréber fogásaival. Nincs közöttük egyetlen egy nagyobb szocialista férfiu. A légkör, melyben élnek, kicsinyes. Az életük teli van kis intrikákkal, melyeket egymás ellen alkalmaznak. Szellemi táplálkozásuk elvont tudományos tételek, exentrikus filozófusok anarchiára vezető tanai. Eszményeket nem ismernek, érzelmeket kacagnak. Eszközeik durvák, erejüket a terrorizmusban keresik. Erkölcsi világukat aki meg akarja ismerni, az olvassa el a gyakori pártszakadások alkalmával megjelent röpiratokat.

Egymást vádolták lopással, sikkasztással, csalással, árulással, zsarolással és mindazzal, amit a büntetőtörvénykönyv felölel. Behatoltak egymásnak családi életébe, kikutatták egymásnak a multját, egymásra uszitották a hiveiket, gyüléseiket kölcsönösen robbantották, melyekről sok bevert munkásfej tanuskodik és agitáltak tovább. Bokányit vádolták széklopással, zsarolással (egy hónapig börtönt ült zsarolásért), Grossmannt sikkasztással, Izraelt lopással stb. stb. Ez a nemzetköziek erkölcsi világa.

Aki figyelemmel kisérte a pártszakadási mozgalmakat, meggyőződhetett arról, hogy elvi meggyőződésük felett a kenyéririgység áll. Jaj volt annak a vezérnek, aki fölé egy másik kerekedett. Versenytársát tönkretette, a pártból kiküldözte, kirágalmazta. Ha volt az agyonüldözött vezérben erő, hogy uj szocialista pártot alakitson, akkor felszinen maradt, ha nem, akkor belefulladt a feléje dobott sárba. Évtizedek óta, mióta nálunk szocialista párt van, ezekben a vezéri marakodásokban merült ki a szocialisták munkája. Nem alkottak semmit — csak romboltak. Minden valamire való vezér már legalább egyszer kegyvesztett volt. Egyik-másik belenyugodott számüzetésébe, de legtöbbje kétségbeejtő harcot indított elvesztett állásának visszanyeréséért. Ezzel telt a párt ideje, kivéve egynéhány mozgalmat. Néha-néha kivonultak az utcára ablakot törni, rendőrökkel verekedni, mintha a munkás sorsán egy betörött rendőrkoponya, vagy kirakat segitene. Gyüléseket is robbantottak. Mihelyt a budapesti hazafias polgárság megmozdult, ők megjelentek és azt meg-

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCÁJA.

Utazás az éjféli nap országában.

Christiania igazi nagy város. Igaz, hogy a lakossága nem is egészen egy negyed millio, de meg van benne minden, a mi egy nagy várost nagy várossá tesz. Egyesitve vannak benne a fő állami hivatalok. A müveltség, müvészet, irodalom gócpontjai. Mindezzel együtt jár, hogy fényes épületekben adtak nekik helyet. Még pedig milyen fényes épületekben! Monumentalisabb alkotásokat Európa akárhány fővárosában is hiába keresnénk Jórészük uj épület, a mi nyilván a mellett tesz tanuságot, hogy a legutóbbi esztendők alatt óriásit haladt a norvég főváros a világvárosok nagy versenyében.

Először az iparmüvészeti muzeumban voltunk. Alig egy-két éve, hogy talpon áll s máris az egész nemzet büszkeségét képezi. Itt ugy látszik, nem államköltségen kell az egyes darabokat összeszerezni. Minden egyes darabot, sőt a régi korokat visszatükröző egész szobabutorokat is magán emberek ajándékozták. Bámulatos értékü dolgokat találtunk, a melyek, akár anyagi, akár müvészi értéküket tekintve, a legbecsesebbek közé toznak.

Utána a Kereskedelmi iskolát néztük meg. Schack főigazgató urat nemcsak Magyarországban ismerik, de Európa minden nagy városában akadt neki egy-egy kedves ismerőse, a ki 50—60 kilometert szivesen megtett azért, hogy őt és családját láthassa. Ennek révén természetesen mi is hozzájutottunk egy kedves és kellemes kalauzhoz, a ki a helyi érdekességekről tájékoztatott bennünket. Christianiában a Kereskedelmi Akademia igazgatója volt az ő jó barátja s a mi szives utbaigazitónk. Vele néztük meg sok mindenen kivül Kejeskedelmi Akadémiát is, a mely valóban minta szerü intézete Christianiának. Részleteket nem magyarázok, hanem csupán azt az egy érdekes észrevételt konstatálom, hogy a tantermek ajtain egy gömbölyü kis ablak van, a mely az igazgató ellenőrzési lyuka. Egy kissé furcsának tünik fel, hogy a szabadság és lelkiismeretesség hazájában még a professzorokban sem biznak feltétlenül. De ha vesszük, hogy az emáncipácio itt is átkarolja a társadalom minden rétegét, talán — egy kis tünődés után — nem is fölösleges ez annyira, mint a hogyan az első pillanatban gondoltuk.

Az én egyik szenvedélyem a képtárak tanulmányozása. Ha lehetett, sehol el nem mulasztottam a megszemlélésüket. Nem mondom, hogy Christiania valami különös és nagyszerü dolgokat produkált volna. Itt is minden a fejlődés kezdő lépésein van csak tul. Az elmult századok nagy müvészeit — mint pl. Olaszországban — hiába keressük itt. De az uj mesterek sem utolsó müvészei a modern haladásnak. Itt is inkább az általános jellemvonás tünik fel. A csend, a természet komor, fenséges képetnek ábrázolása s a nyomoruisággal való állandó küzdelem. Láttam egy képet, a mely kenyérkioszztást ábrázol. Egy csomó nyomorult és szegény veszi körül a jószivü adakozót s csengő, könyörgő tekintetet vet az ajándékozóra. Nem tolakszanak, nem kiabálnak, a létért való küzdelem nem nyilvánul erőszakos harcban. Mindenki csendesen várja, mig rákerül a sor. Nem hiszem, hogy a skandináv félszigetet kivéve, Európának csak egyetlenegy országában igy festnék meg ezt a képet. A hány hasonló jelenetet eddig láttam, ott mindenütt az állat tört ki az emberből, a marakodó, az egymást letiporni vágyó állat, a mely a pillanatok kivárásában sem birja leküzdeni a türelmetlenség visszataszitó kitöréseit. Ilyen a jelleme az egész képtárlatnak.

Rendkivül érdekesnek találtam azt is, mikor a norvég nemzeti szinház előtt a még most is élő Ibsen Henriknek és Björnson Björnének, a jelenlegi norvég irodalom e két világraszóló óriásának szobrait láttam. Hogyan?! A türelmes, a várni tudó norvégok nem tudták kivárni azt az időt, mikor az élet után a halál veszi át uralmát a halandó fölött s a földiekre akkor következik el a megtisztelés nagyszerü munkája, hogy örökös tisztelés tárgyává tegyék a nemzet szivének halhatatlanjait!? Ugy látszik, a norvégok jobban biznak a két öreg költő hátralevő életének normális voltában és nem félnek olyan tragikumtól, a mely a mi szegény Jókainkat érte. Szegény öreg Jókaink! de eszünkbe jutottál ott a norvég nemzeti szinház előtt. Mikor a kilencvenes évek ben az ötvenéves nagy irói jubileumodat ünne-

Mai lapunk 4 oldal.

00000216

zavarták. Ilyenkor a rendőrség részéről csodálatos jóakaratban részesültek.

A vezérek marakodásukon kivül még valamit tettek. Hazug igérgetésekkel felláztották a földmivelő népet. A földosztás jelszavával toborozták a parasztokat, azokat hatóság, gazda ellen lázitották. Az Alföld termő földjét ártatlan emberek vére pirositotta és számtalan derék és szorgos kezü munkás bünhődött a vezérek lelkiismeretlenségeiért. A vezérekben nem esett kár, ők idejekorán elhordták az irhájukat. Hiszen a budapesti ablakbetörések és kirakatrablások idején is mosolyogva pikolóztak a kávéházban. Mert ez szocialista-vezéri morál: beleugratni a népet tüntetésekbe és a rendőrségre és azok kardjaira bizni a rend helyreállitását. Ez a morál az egész agitációban nyilvánul. Sajtójuk nem polemizál, vádak ellen nem védekezik, hanem rágalmaz, piszkit. Aki garázdálkodásaik ellen felszólal, az elkészülhet a legképtelenebb rágalmakra.

És a hivek? Jóhiszemü munkásság. Hogy a nemzetköziek pártján vannak, az tulajdonitható egyrészt a megbukott rendszernek, mely ugyszólván minden téren elhanyagolta a változott viszonyok által keletkezett uj helyzet szociális szükségleteit és mely sokszor a vezérek szolgálatkészségét a hazafias mozgalmak ellen felhasználta. Hiszen tudvalevő dolog, hogy az általános munkásbetegsegélyző-pénztár a kormánynak van alárendelve. Ebben a pénztárban a vezérek mindig állást kaptak és igy a kormány közvetve nyomást gyakorolhatott a pártra. Élt is az alkalommal, valahányszor az utcára volt szüksége.

Szemtanuja voltam a szerdán este történteknek. A rendőrségnek csunya emléke, a Kristóffy — Bokányi szövetségnek örök gyalázata lesz ez. Szerdán *nem a budapesti munkásság* tüntetet. A verekedő és zsebmetsző tömegben nem volt 300 munkás, annak is csak egy százaléka volt józan. Izrael Jakab, a késelés vezére keserüen panaszkodott a nyar-utcai gyülekező helyen: „a munkásság a legveszedelmesebb percekben cserbenhagy". Az utolsó pillanatban azonban megérkezett a segitség. A Ferenc és Józsefvárosi késelők és kirakatrablók, a városligeti zsebtolvajok és éretlen 14—18 éves suhancok sietve sorakoztak a világot megváltó lobogó alá. Bokányi elégedetten dörzsölte a kezeit és ujjongva szólt oda megszeppent társához, Izraelhez: „Ma lepedőben viszik haza az egyetemi ifjakat". Ezzel sarkon fordult és kávéházba sietett. A tüntetés aztán egész maffiaszerüen folyt le. Fiatal pribékek kellő honorárium fejében magukra vállalták az egyetemi ifjuság tőrbecsalását. A tudósitásokból tudjuk a többit. A néhány gaz késelő felváltva verekedett és zsebet metszett, kirakatot tört és rabolt Arra tévedt embereket összeszurkáltak és megloptak. Hogy a lopott holmikból kik kaptak részt — nem tudom, de hogy Izrael, Weltner és még egy csomó vezér kávéházból és kapualjból biztatták, izgatták a késelőket — az láttam.

Ahogy egy-egy kirakat betörött, vagy egy-egy mesterségesen megállitott villanyos közönsége a késelők karmaiba került, kezdetét vette a fosztogatás, bicskázás és — erről majdnem megfeledkeztem — az általános választói jog éltetése. Ennél nagyobb gyalázat az általános választói jogot nem érte. Egy szegény fiut, kit a kiváncsiság arra vitt, az általános választói jog nevében hasbaszurtak, ártatlan polgárok becsületes, nehéz munkával megkeresett tulajdonát kövekkel, vasdorongokkal összerongálták, pozdorjává törték.

Kérdem: képes-e erre tisztességes munkás? Meg tudja-ezt cselekedni olyan ember, ki dolgozik és tudja, mily keservesen lehet becsületes uton tulajdont szerezni? Aki erre igent mond, az aljas módon rágalmazza a munkást. Tisztességes munkával kereső embernek ilyenhez nincs szive ilyet nem tesz. Csak zavarosban halászni akaró csirkefogók, zsebtolvajok, részeg, elvetemült dologkerülők tesznek ilyet. Vagy feltehető-e tisztességes munkásról, hogy tőrbe csalt egyetemi ifjakat vasdoronggal, késsel támad meg? Erre is csak elvetemült, züllött alakok képesek, de tisztességes munkásról ilyen fel nem tehető.

UJDONSÁGOK.

— **Október 4.** Holnap Ő Felsége névünnepén a székesegyházban dr. *Városy* Gyula megyéspüspök ünnepélyes Te Deumot és sz. misét mond, melyen a polgári és katonai hatóságok s a tanintézetek is részt vesznek. Ha valamikor, ugy e válságos napokban van szükség arra, hogy minél buzgóbban imádkozzunk magyar hazánk jóvoltáért, melynek java a királynak is java. A régi magyar egyházi ének egekbe törő hangjai ujuljanak meg ajkainkon:

Áldd meg országunkat,
Mi magyar hazánkat!
Vezéreljed jóra
A mi királyunkat!

— **Az egyházmegye gyásza.** Csókakő plebánosa *Steirer* Mihály tegnap délután hosszas szenvedés után megszünt élni s visszaadta lelkét Teremtőjének. Az elhunyt 1854-ben született Dunaadonyban, 1874-ben az egyházmegye növendékpapjainak sorába lépett, 1878-ban pappá szentelték s az egyházmegyei hatóság előbb Bicskére, majd Ettyekre, innen Isztimérre, végül Ráckevére küldte káplánnak. 1884-ben Balinkán lett administrator, 1885-ben Csókára került s ott maradt mostanig. Régóta tüdőbajban szenvdett s ez vetett véget életének is.

— **Közgyülés a vármegyénél.** Fejérvármegye törvényhatósági bizottsága tegnap délelőtt 10 órakor rendes közgyülést tartott Báró Fiáth Pál főispán elnöklete melett. A közgyülési tárgysorozat legkimagaslóbb pontját Gyapay Pál országgyülési képviselő, vármegyei biz. tag azon inditványa képezte, *hogy mindaddig mig az ország alkotmányos állapota vissza nem állitatik s mindaddig mig a kormányzatot az ország parlamentáris többségéből alakitott alkotmányos miniszterium átvenni nem fogja, ezzel a jogrenden ütött csorba kiigazitva s a jogegyenlőség helyreállitva nem lesz, a vármegye közönsége minden hó első hétfőjén rendkivüli közgyülést tartson.* Gyapay Pál hazafias szép beszédben indokolta inditványát. A beszéd folyamán többször meg-megujult a lelkesedés és midőn a szóló inditványát elfogadásra ajánlotta azt a közgyülés egyhangulag a magáévá tette. Gyapay ezen inditványát megtoldotta azzal, hogy *fejezze ki a vármegye közönsége megütközését a szeptember 23-iki bécsi események fölött és fejezze ki bizalmát Kossuth Ferencnek és az országgyülési többség vezérférfiainak.* Ez utóbbi inditványt az elnöklő báró Fiáth Pál főispán azon felszólalása után, hogy a király személye szent és sérthetetlen, akkép módositották, hogy a „megütközés" szó helyett a „sajnálkozást" alkalmazták, különben pedig egész terjedelmében elfogadták. — A közgyülés egyéb tárgyai:

A vármegye közönsége 3 évre évi 20 ko

---

pelte az ország, te szegény öreg magad mondottad: — *Én már átléptem a halhatatlanságba!* S kegyetlen sorsod arra szánta életed hátralevő éveit, hogy mindent leszakgasson babérjadból, a mi a mulandóság zsákmánya lehet. Ma még annyira se birtál jutni, hogy nemzeted, a melynek annyi dicsőséget szereztél, egy szerény kisebbfajta szobrot is állithatna a földön megörökitendő dicsőséged emlékeül. Hiába! nem jó ha az emberek akarják ajándékozni azt, a mit csak az Isten adhat.

Összejártuk az egész várost, megnéztük az ezeresztendős Wiking-hajót, az ősnormandok jármüvét, gyönyörködtünk a város panorámájában, aztán a királyi palotához mentünk. A kik ismerik belülről, szinte vészjóslólag figyelmeztettek, hogy valahogyan be ne akarjunk menni.

— Kérem, nincsen abban a világon semmi. Egyszerü termek, kopott, régi butorok, a melyekben a szú és a moly vette át csendes birodalmát.

Ez után a jelentős fenyegetés után le is mondtunk a megtekintésről és csak körüljártuk a hatalmas épületet, a mely, mint eddig, ugy most is szomoru árvaságra van kényszeritve. Biz' ez is hiába várta és várja a háziurat. A perszonális unio elve mellett is a jó Oszkár király csak svéd földön tudta magát otthon érezni s csak — a mint mondá — a szive az ő derék norvég alattvalóié. A jelenlétet ők épen ugy nem élvezték, mint Európa közepén egy másik derék, loyális nemzet, a mely szintén gyönyörü palotát épittetett fejedelme számára, olyat, a melyre irigykedve nézhet a világ minden uralkodója. Hiszen olyanról csak álmodni tudhatnak. S ott, abban a fényes királyi palotában hasonlóan a szomoru elhagyatottság tünödik azon: miért is nem hangzik ezekben a tünderi ragyogásu termekben semmi más zaj, mint a kiváncsi idegeneké, a kik nem tudják elképzelni, hogy miért nem szeret valaki itt lakni, ahol a szeretetet ily impozáns módon bizonyitják.

Nem messze talán 3—400 lépésre a királyi palotától áll egy másik épület: a Storthing, a képviselőház. Ez a völgyből, az a dombról farkasszemet néznek. Nagyon csinos, kedves épület, bár az első pillanatra senki nem merné hinni, hogy az ország törvényhozási házának szánták. Első pillanatra talán börze épületnek, vagy szinházának gondoltam. Lapos teteje, magas keskeny ablakai nem arra a komoly, méltóságos, vasakaratu testületre emlékeztetnek, a melyről Európa annyit beszél mostanában. Vagy talán az a két kő-oroszlán, a mely a kapuban pihen, az jelképezné, hogy: ne bántsd a norvégot!? Nem tudom, de bizonyos félő tisztelet fogta el a keblemet, a mikor egyedül, kalauzolás nélkül nekivágtam, hogy végigszemlélem a norvég történelem kohóját, a hol koronákat törnek és olvasztanak. Ez is kedves, izléses épület s korántsem lep meg azokkal az óriási méretekkel, melyet pl. a mi uj parlamentünkben találunk s a melyről ujólag azt mondom, hogy nincs a világnak hozzá hasonló alkotása. A folyosói keskenyek s maga a törvényhozási terem a legizlésesebbek és legszeretetreméltóbbak közé tartozik. Akár a svéd képviselőház. A körbenfutó világossárga tölgyfapadok az erő mellett valami különös derüt kölcsönöznek neki. Persze az első kérdésem az volt, hogy hol van az a szék, a melyről a norvég ministerelnök junius 7-én azt a nagyfontosságu nyilatkozatot tette, a mely Oszkár király koronájába került?

— Ez az kérem — szólt a szolga — itt volt az a nevezetes revolució, azóta hivnak bennünket forradalmároknak, tette hozzá mosolyogva, a miből megérthettem, hogy egyáltalán nem bánták meg azt a nagyfontosságu lépést.

Egyébiránt a norvégoknak ez nem is első cselekedetük. 1809 március 13 án szintén csináltak egy ilyen vér nélküli forradalmat. Akkor IV. Gusztáv Adolfot eresztették szélnek, aki eszélytelen kormányzásával a felbomlás utjára vitte országukat. A svéd államtitkár Mannerheim akkor a következő szavokat olvasta fel a storthing előtt:

„Szerencsétlen király! Midőn Isten és az ország szine előtt tett esküdet megszegted, nemcsak népednek szeretetére, hanem koronádnak további viselésére is érdemtelenné lettél. Saját kezeiddel tépted szét azon kötelékeket, melyek téged nemzetedhez füztek s azért anélkül, hogy lemondásodat bevárnók, ezennel felmondjuk iránted való hűségünket és téged, valamint a tőled egyenesen leszármazó családtagokat koronavesztettnek nyilvánitjuk. Ezt kivánja a haza java, ezt az összes honpolgároknak boldogsága." Erre az egész gyülekezet egyhang Ja-t mondott s Gusz-

00000217

ronával a Magyar Védőegyesület tagjai sorába lépett. — Bokor Attila közigazgatási gyakornoknak egy évi szabadságidő engedélyeztetett, hogy katonai kötelezettségének eleget tehessen. — Abaujtornamegyének a képviselőházhoz intézett felirata Bihar Ferenc honvédelmi miniszter vád alá helyezése iránt tudomásul vétetett. — Vajta községben segédjegyzői állás szerveztetett.

A közgyülés fél 12 órakor ért véget.

— **Személyi hir.** *Rauscher* Béla a déli vasuti műhely főf lügyelője tegnap egy hónapi dalmáciai utjából visszaérkezett városunkba.

— **Kitüntetés.** A földmivelési miniszter *Vigyázó* Imrét, a kulturmérnöki hivatal főnökét főmérnökké nevezte ki. Az érdemes, köztiszteletnek örvendő főmérnök kitüntetése városszerte őszinte megelégedést keltett.

— **Uj lap városunkban.** Kirisits Bódog ipartestületi jegyző, ki éveken át a hirlapiró gárdának volt jeles tollu katonája *„Ipar"* cimen uj lapot inditott, melynek első száma okt. 1-én látott napvilágot. Az uj heti lap a liberalis nemzetgazdaság által tönkre nyomoritott kisipar ügyét akarja szolgálni. Az első szám azt mutatja, hogy szerkesztője kiváló munkatársakat tudott megnyerni magának. Dr. *Prohászka* Ottokár, egyetemi tanár a keresztény szocializmus nagynevü vezéralakja is irt egy közleményt a szerkesztőhöz intézett levél alakjában. Magvas fejtegetéseket olvasunk Dr. *Reichard* Tamás, dr. *Kerekes* Lajos és dr. *Saára* Gyula tollából. Ezeken kivül az iparosokat különösen érdeklő egyéb hasznos dolgokat találunk a lapban. A mindenképen pártolásra méltó lapot melegen ajánljuk az iparosok és mindazoknak figyelmébe, kik a szocialis kérdés ezen nagyfontosságu része, a kisipar kérdése, iránt érdeklődőknek. A lap ára egész évre 6 kor.

— **Az uj szinigazgató.** A szinházi bizottság folyó hó 1-én Havranek József polgármester elnöklésével tartott ülésében tárgyalta Szalkai Lajos szinigazgató kérelmét és a szinházat a jövő 1906/907 sziniszezonra neki engedte át, Micsey F. Györgygyel szemben. Micsey az idei sziniévadra olyan társulattal jön Székesfehérvárra, hogy könnyen megtörténhetik, hogy a szinházi bizottság a szerződés azonnali felbontását fogja a városnak javasolni.

— **Műkedvelők szinielőadása.** Az *Iparos Ifjak Önképzőköre*, ez a szintén pártoláshiányban szenvedő, sok gonddal küzdő testület, vasárnap, f. hó 1-én adta elő a városi szinházban a *Cigányszerelem* cimü életképet. Magn a darab Dankó Pista gyengébb alkotásai közül való ugyan, de a fentnevezett egyesület működvelőitől megszokott és ezuttal is produkált jó és összevágó előadás a szindarab intencióját teljesen kifejezésre juttatta s a szépszámú közönségnek élvezetes estét nyujtott. A Cigányszerelemben a szintén cigányszármazásu Dankó Pista a fajabeliek közt divatos bagóházasságok ellen emel szót sok jóakarattal, sok szép ötlettel, de kevés szerencsével szini hatás dolgában. A darabon áthuzódó becsületes, vallásos felfogás azonban nem téveszti hatását s e szempontból a darabválasztást igazoljuk. Remek játékával s szerepének kifogástalan megértésével ismét kitünt S. *Báder* Juliska. Ő vitte ugyszólvá az egész cselekményt a helyre cigányleány (Marcsa) szerepében. Ügyes partnerei voltak: *Antal* István, a furfangos vén paraszt (Dudrai, cigánypüspök), továbbá *Mundi* Károly, a nagyreményü (Csicsó) cimbalmos ábrázolója. Szépen alakitott *Noll* Károly, mint az öreg Tollas Zsiga, *Bozsák* Mariska az elhagyott cigánymenyecske, *Molnár* Zsuzsika az öreg cigányasszony, *Héjj* József (Kacsari) szerepében, mig a pincér szerepében kabinetalakitást láttunk. Általában dicséret illeti az összes szereplőket intelligens játékukért különösen *Békefi* Istvánt, a fáradhatlan szinidirektort, a gondos betanitásért. Az előadás klu ját azonban *Novák* József képezte, ki kápráztató toalettjeivel, pazar belépő dalával, remek tánca, durrogó pezsgőjével és szerepének ultraverisztikus felfogásával vált ki társai közül. Helyes ábrázolása a müveletlen Rigó Jancsiból lett márkinészöktető cigányprimást igazán pompás figurává tette. Kapott is annyi tapsot, virágot, ajándékot, hogy egy primadonna ennyi meglepetésről még a jutalomjátékán sem mer álmodni. — Az élvezetes este méltó folytatása és befejezése volt a Bárányban tartott szüreti táncmulatság.

— **A honvédbakák.** A mai politikai helyzet bonyodalmai közvetlen csapással sujtják az öreg bakákat. Szegényeknek fekete vasárnapjuk volt tegnap, a hónapok óta számolgatott kis és nagy napok összes reménységeit elsöpörte az a rendelet, hogy további intézkedésig benntartják őket a kaszárnyákban. A közös legénységnek még csak elviselhető a sorsa, december harmincegyedikén hazaeresztik mindnyájukat, de annál sulyosabb helyzetük van a honvédeknek, akikkel tegnap közölték, hogy a honvédelmi miniszter legujabb rendelete szerint, 1906. évi május hónap nyolcadikáig kötelesek szolgálni a hazáért.

A honvédelmi miniszter ezt a rendeletet azzal okolta meg, hogy a honvédlegénység 1903. október elseje helyett az akkori obstrukció miatt 1904. május nyolcadikán kezdte meg a szolgálatot. Kétéves szolgálati idejük tehát csak 1906. május nyolcadikán jár le.

Ez a rendelet roppant elkeseritette az öreg honvédbakákat, törvénytelennek tartják a miniszter intézkedését. 1904. március tizenhetedikén ugyanis rendelet jelent meg a hivatalos lapban, amely szerint azon hadkötelezetteknek, akiket 1904. évi márciustól áprilisig soroznak be, 1903. december harmincegyedikétől kezdődik a szolgálati idejük. A honvédeknél tehát ennek az esztendőnek az utolsó napján járna le. Bihar miniszter azonban ugylátszik nem respektálja hivatali elődjének ezt a rendeletét s az abnormis időkre hivatkozva, fél esztendővel tovább tartja benn a honvédlegénységet.

Az uj rendelet szerint, ha 1906. május 8-ig sem ajánlanák meg az ujoncokat, akkor a legutoljára kiképzett póttartalékosokat hivják be szolgálattételre.

— **Móri bor Japánban.** Benji Hiró mérnök és Sava tanár — mindketten a japán császári kereskedelmi és földmivelésügyi minisztérium kiküldöttjei — Tokióból európai körutjukban Budapestre érkeztek. A két japáni kiküldött különösen közlekedési és földmivelési intézményeinket fogja tanulmányozni s két hetet szándékoznak Magyarországon tölteni, a mely idő alatt több kirándulást tesznek a vidék nagyobb városaiba. Elsőnek Kisbérre utaztak a magyarországi ménesgazdaság tanulmányozására. A vendégeket a ménes igazgatósága fogadta, s annak kalauzolása mellett tekintették meg az egész ménesgazdaságot. A vendégek a tanulmány befejezése után Schwarzenberg Alajos herceg ászári pincészetét is megtekintették a hol a házigazda vendégeit szivesen kalauzolta, bemutatván a móri és neszmélyi borvidék terméseit. A japániak nagyon dicsérőleg emlékeztek meg a borokról és engedélyt kértek, hogy a móri borból császáruknak is vihessenek Tokióba. A herceg intézkedett, hogy a mikádó részére a legrégibb és legjobb borokból küldjenek.

Vérengző uhlanusőrmester. Gyilkosságnak volt szinhelye ma hajnalban az uhlanuslaktanya udvara. Egy elvakult uhlanusőrmester kardjával ugy hasbaszurt egy közlegényt, hogy annak belei kifordultak és a szerencsétlen egy órai keserves szenvedés után meghalt. Zubricky uhlanusőrmester ma reggel ½6 órakor megparancsolta Dimetrievics közlegénynek, hogy lovát vezesse elő. A legény, akivel az őrmester rendszerint durván bánt, csak ugy felváról fogadta a parancsot. Zubricky erre oly dühbe jött, hogy kardját rántva azt Dimetrievics hasába szurta. A szerencsétlen ember eszméletét vesztette és haláláig egy pillanatra sem tért magához. A vérengző őrmestert letartóztatták.

— **Öngyilkossági kisérlet a templomban.** Elvetemült gonoszságnak nem akarjuk bélyegezni, azért csak egy szerencsétlen, megbomlott eszü fiatal ember őrült cselekedetének tudjuk be azt, a mi tegnap délután a Szentferencrendiek templomában történt. Hauptvogel Ede 25 éves nyomdászsegéd, a ki Heckenast Kálmán nyomdatulaj-

---

táv Adolf mehetett oda, a hol a bors terem. Szóval a norvégoknál nem gyerekség királynak lenni.

A Storthing működéséről még csak egyet akarok megjegyezni, azt, hogy a szeszes italok árusitását törvényileg akarják megtiltani. A mit azután — t. i. ha a terv törvénnyé válik — az emberek megisznak, csak a patikában vásárolhatják. A svéd-norvég józanságnak akkora mértéke ez, a melyhez hasonlót aligha pipált és fog pipálni Európa.

Szives kalauzolás mellett megnéztem még a többi termeket, köztük a főrendek roppant izlésesen készitett termét s szivélyes bucsu után távoztam a felejthetetlen helyről.

Vasárnap délután kirándultunk a Holmenkollenra. A mint emlitettem már, Christianiát egyik oldalon a tenger veszi körül, a másik oldalon pedig hegyek koszorúzzák. Az előbbi is, az utóbbi is a legbájosabb kiránduló helyekkel szolgál. Tavak, szigetek, remek hegyi és erdei kirándulások egymást érik. A Holmenkollen körülbelül egy órai távolságra van a várostól s vasuton, vagy kocsin közelithető meg. Óriási tourista háza és vendéglője van, a mely akár ezreket magába fogadhat. Mert a Holmenkollen a téli Svédország szánkázóinak szkyzezöinek a központja. Stockholmban nincs tél, sokszor egész télen a viz se fagy be, ugy hogy a sportkedvelők Christianiába rándulnak át s innen a magasból űzik az ő világraszóló nevezetességü játékaikat. Innen szánkáznak le őrült gyorsasággal, a kivel innen csinálják az ő nyaktörő mutatványaikat, a mikor 10—15 ölnyi távolságot is ugranak. Szóval állandóan az életükkel játszanak.

Sajnos, nem lehettünk tanui annak a gyönyörüségés és izgató látványnak. Igy csak a remek vidék panorámájában gyönyörködtünk, a zöld fenyüerdőkben, a bársonyos pázsitban s a fölséges kilátásban. Lábaink előtt terült el Christiania panorámája, sürü háztömege, a tenger, a sok sziget sziklái, benépesitve a villák tarka képével s az örökzöld fenyvesek mindennél szebb koszorujával. Norvégiában julius derekán van az eperszüret. Az erdő tele van ilyenkor gyerekekkel, asszonyokkal, a kik kosarakkal, edényekkel felfegyverkezve, töméntelen mennyiségü epret szednek. A norvég eper nem olyan mint a mi erdei eprünk, hanem tizszer akkora, olyan nagy mint egy dió, a mellett zamatos, izletes, hogy ha az ember beleharap, szinte nem győzi eléggé élvezni azt a fölséges illatot, mely a szájában szétterjed. Persze rögtön rendeltünk. Csinos, nemzeti öltözetben parádézó norvég leányok hozták is rögtön. Melléje egy csésze tejszint s egy nagy adag porcukrot. Szinte most is érzem az illatát s nem győzök eléggé sajnálkozni, hogy önöket, kedves olvasóim meg nem kinálhatom belőle. Pedig, higyjék meg, szivesen tettem volna, ha kegyeskednek velem tartani. Egy adag ugyis akkora volt, hogy egy gyengéden érző kebelnek, a milyen az enyém is, szinte aggodalmas volt vele megbirkózni.

Hamarosan barátságot is kötöttem egy norvég lánykával. Lehetett vagy 6 éves. Olyan barátságosan mosolygott felém, hogy meg kellett szólitanom. Csodák csodája, a csöppség már németül beszélt. Az édesapja, a ki egy becsületes, jóképü iparosnak látszott, roppant boldog volt a kis leánya tudományán s dicsekedve emlitette, hogy az apróság azonfelül francául is tud már valamit s később angolul is tanitatja. No lám! mekkora Norvégiában az igyekezet! Mikor aztán Magyarországról kezdtünk beszélgetni, nagy kiváncsisággal azt kérdezte, hogy ugye: a magyarok mind olyan nagyon feketék és haragos természetüek? Persze a szerencsétlen fuvolás, életében magyart csak cigány kiadásban látott s a könyveikben csak betyaren-landról volt szó.

— Dehogy — mondok — nézzen csak rám, hiszen én is magyar volnék. Az a szép asszony pedig, a ki itt a szomszéd asztalnál a szőkebajszu urát kinálgatja a jóravaló eprükből, Magyarország egyik első szinpadának egyik elsőrangu csillaga volt csak nem is nagyon régen, mig a szivéért otthagyta a szinpad összes dicsőségét.

Nagyot bámult a norvég s el nélkedni kezdett, hogy mégis csak különösek azok a könyvek, a melyek olyan vad és veszedelmes nációnak tüntetik fel ezeket a jó és barátságos magyarokat.

Estefelé elmentünk mégegyszer a tengerre fürödni, másnap apró-cseprő bevásárlásokat eszközöltünk, aztán érzékeny bucsut vevén a szépséges norvég fővárostól, julius 23-án a norvég hymnus hangjaitól kisérve kirobogtunk Göteberg felé.

Bilkei Ferenc.

00000218

donos üzletében hosszabb idő óta alkalmazva volt, tegnap a templom falai között mellbe lőtte magát. Szorgalmas, törekvő, derék fiatalembernek ismerte mindenki, a ki kötelességét mindig hűen és tisztességesen végezte. Régóta azon törekedett, hogy a nyomdász mesterséget elhagyva, a vasuthoz megy s ott keres alkalmazást, ezért dolgozott, tanult hosszabb időn keresztül. Egy idő óta elhanyagolta magát, gyakran mulasztott s annál többet mulatott. A mult héten fizetésének tekintélyes részét levonta már munkaadója, mulasztásai miatt. A fiatalemberek férge esett a nyugalmába s az zugta rendületlenül a szivét. A regények és ujságok ostobaságainak olvasása arra a fura meggyőződésre jutatta, hogy a szerelmet csak öngyilkosság gyógyithatja meg. Ezért mulatott rangosakat s az egész vasárnapot átdorbézolta. Hétfőn reggel nem ment munkára, hanem őgyelgett az utcákon. Déltájban a barátok templomába ment — mint mondá — imádkozni, hogy az élettől ne pogány módjára váljon meg. A déli órákban két koldusasszony volt a templomban s egy-két leány a Felmayer gyárból, a kik a munka megkezdése előtt a templomban imádkoztak. A fiatal ember az ajtótól jobbra eső első oltárhoz, a Szt. János oltárhoz ment s ott az oltár előtt levő kis padba térdelt le imádkozni s bucsuzni az élettől. Ott szokott józan óráiban is imádkozni. A mint később elmondotta, egy őrült gondolata támadt, hogy szerencsétlen cselekedetét ott fogja végrehajtani. Kigombolta a kabátját s mellényét s egy jól irányzott lövést röpitett a szive felé. A lövés óriási detonációt okozott. A csöndes templom falai tizszeresen verték vissza a szentségtövő dörejt. Az ottlevő ájtatoskodók szörnyü meglepetéssel riadtak fel az imádságból s eliszonyodva látták a szerencsétlen fiatalembert arcra bukni a padra. P. Kudelka Gellért házfőnök pár perccel előbb hagyta el a templomot, a hol egy vidéki paptársának mutatta meg a nemrégiben épitett gyönyörü uj oltárt. A házbeliek vele együtt azt hitték, hogy valami leszakadt a templom kövezetére s az okozta a szörnyü dörrenést. Mert hát ki is mert volna arra az őrültségre gondolni, hogy egy őrült ember épen a fölszentelt templomot válassza őrült cselekedetének szinhelyéül. Rémülve látták a fiatal embert arcára borulva, kinek melléből sürü patakokban csorgott a vér a templom padozatára. Rögtön a városházára futottak, a honnan Liszt Ferenc rendőrbiztos sietett a helyszinére, pár perc mulva pedig dr. Bierbauer Viktor főorvos érkezett meg, hogy az első segélyt nyujtsa. Rögtön konstatálta, hogy a seb épen nem veszedelmes, mert a 7 milimeteres golyó a szegyhusban megakadt s a gyöngeségénél fogva épen nem lett volna képes keresztültörni a bordákat. Majd megérkeztek a mentők is. Hauptvogel a mentők segitségével maga vánszorgott ki a mentők kocsijához s kijelentette, hogy őrült cselekedeteinek okait hiába kérdezik, továbbá, hogy ne szülei lakására a József-utcába, hanem a Szt. György kórházba szállitsák. A kórházban ki is vették csakhamar a golyót s a szerencsétlen fiatal ember egy hét mulva valószinüleg gyógyulva hagyja már el a kórkázat. Atyja Hauptvogl Frigyes nyugalm. déli vasuti főkalauz tegnap a rendőrségen kijelentette, hogy fia szerencsétlen cselekedetéről sejtelme sem volt.

A templomot, melyet a szerencsétlen ember őrült cselekedete megszentségtelenitett, rögtön bezárták s dr. Városy Gyula megyéspüspök ma reggel rekonciliálta, hogy istentiszteleteket ujra tarthassanak benne.

— **Harmadik osztály a gyorsvonaton.** Az Országos Magyar Kereskedelmi egyesülés felterjesztést intézett a kereskedelmi miniszterhez, melyben az államvasutak gyorsvonatain a III. osztályu kocsik forgalmának életbeléptetését kéri. A felterkocsik forgalmának életbeléptetését kéri. A felterjesztés rámutat arra, hogy a mai rendszer mellett a gyorsvonaton való utazás lényegesen meg van drágitva és megnehezitve, ami közgazdasági szempontból hátrányos, azonfelül a vasuti forgalom érdekeinek sem felel meg, mert a III. osztályu kocsik hiánya folytán a gyorsvonatok nemcsak általában, de a személyvonatokhoz viszonyitva is igen kevéssé vétetnek igénybe s ennélfogva a gyorsvonatok vontatásával járó költségekkel aránytalanul csekély jövedelem áll szemben. A felterjesztés hivatkozik a külföldi példákra, mint Ausztria, Poroszország, Bajorország, Svájc példáira, ahol a gyorsvonatok III. osztályu kocsikkal is is közlekednek és ahol e vonatok nagyobb jövedelmezősége éppen ennek a körülménynek tulajdonitható. A III. osztályu kocsik forgalma tehát nemcsak hogy általános közgazdasági szempontból előnyös, hanem a vasut jövedelmezőségére is csak kedvező befolyással volna.

— **A hegyközségi területeken gyakorolható vadászati jog** tárgyában a magyar kir. közigazgatási biróság nemrég egy felmerült vitás kérdés eldöntésére hozott itéletében kimondta, hogy a hegyközséghez tartozó területeken az 1883. évi XX. t.-c. 2-ik §-a értelmében csak a tényleg beültetett szőlőkben, illetve szőlőkként használt és mivelt területeken gyakorolható a törvény korlátai közt szabadon a vadászat az illető szőlőtulajdonos vagy engedményese által; mig a nem ily célra használt, hanem más gazdasági mivelés alatt álló területen — a mennyiben egy tagban, vagy összefüggésben álló részletekben 200 kat. holdnál kisebbek, egy tagba legalább 50 kat. holdat tevő birtokok tulajdonosai összefüggésben levő földjeikre nézve 200 kat. holdig nem egyesülnek, illetve egyesülhetnek és ezen birtokok sem kertileg nem müveltetnek és keritéssel, vagy árkolással elzárva nincsenek, sem belső telket vagy állandó szigetet nem képeznek — a vadászati jog az idézett törvény 3-ik §-a értelmében a község tulajdonát képező terület vadászati jogával együttesen bérbeadandó.

— **Véres vasárnap Falubattyányon.** Véres, halálos kimenetelü verekedésnek volt szinhelye vasárnap este Falubattyán község egyik korcsmája. Az áldozat Szabó János ottani legény, kinek életét rokoni kéz, unokafivére oltotta ki. Szabó, aki különben csendes természetü ember volt, duhajjá, vaddá változott, ha egy keveset ivott. Erős termete miatt valósággal rettegték ilyenkor a falu legényei. Vasárnap este Szabó János, aki meglehetős kaputos állapotban jött a szőlőhegyről, betért a korcsmába, ahol unokatestvére Szentkuti Béni és még néhány legény időgáltak. Szabó közibük telepedett, de csakhamar szóváltásba keveredett Szentkutival, akivel össze is veszett. Szabó elfutott a korcsmából, hazament, de csakhamar egy disznóölőkéssel tért vissza. A legény gonosz szándékát nyomban felismerte Pajor István a község birájának jelenlevő fia és Szabó elé állt, hogy elvegye tőle a kést. Vesztére tette, mert a feldühödt ember nyakszirten szurta. A jelenlevők rávetették magukat a vérengző legényre, legyürték a földre, miközben Szentkuti Béni kirántotta Szabó kezéből a hatalmas kést és elvakult dühében markolatig a földön fetrengő ember hasába szurta. Szabót még az éj folyamán beszállitották a Szent György közkórházba, azonban már nem lehetett rajta segiteni reggelre meghalt. Pajor István állapota szintén sulyos. Szentkuti Bénit letartoztatták és bekisérték a helybeli kir. ügyészség fogházába. Sárkány Ferenc vizsgálóbiró künjárt Falubattyányon és megejtette a helyszini szemlét.

— **Lövöldözés az éjben.** Kőszegi György Öteghegy 600 és Pintér József Öreghegy 505. sz. a. lákos legények a napokban kukoricafosztásból igyekeztek hazafelé. Amikor Virág István rózsadülői lakos hajléka mellett elhaladtak, két lövés süvitett el mellettük és a következő pillanatban már látták a lövöldözőt is Virág István személyében, aki magából kikelve kiabálta, hogy ha most nem is talált golyója, de legközelebb *„kiöltje mindkettőjük gyerlyáját."* A megtámadott legények az esetet feljelentették a rendőrségen. Állitásuk szerint Virág István lövöldözésének oka oda vezethető vissza, hogy három évvel ezelőtt Kőszegi és Pintér feljelentésére mezőrendőri kihágás cimén 300 korona pénzbüntetésre itélték. Az itélet jóváhagyása pedig a napokban érkezett le a miniszteriumtól. A rendőrség az ügyet áttette a kir. ügyészséghez.

— **Kitünik a szeg a zsákból.** A mult hét folyamán történt, hogy Dobos Lajos sütő-utcai csizmadiamester lakásából az asztalról mig ő feleségével a kálozi országosvásáron járt 120 és egynéhány korona nyomtalanul eltünt. A vizsgálat során konstatálható volt, hogy a pénzt Dobos 3 éves kis fiacskája vitte az utcára, ahol egy vidéki asszonynak, a földön, egy üzlet előtt álló, vékájába dobta. Igy vallott a kis fiu és ekkép adta elő a dolgot Dobos tanonca Lováti József, aki a pénz elvesztése napján a gyermekre való felügyelettel volt megbizva. Vasárnap délután Lováti József egyik társával Vittmann Károlylyal mulatott és mikor ez kérdést intézett hozzá, hogy hol szedte a sok pénzt, Lováti részeg fővel elmesélte, hogy gazdájának ő volt a tolvaja. Wittmann ezután elmondta a dolgot Dobosnak, aki tolvaj tanoncát fülönfogva a városházára vezette. Lováth József tagadja a lopás elkövetését, de mellette bizonyit bő költekezése. A fiunál megmotozása alkalmával csak pár fillért találtak, mert a többit utközben elszórta. A rendőrség letartóztatta Lováti Józsefet és még a tegnapi nap folyamán átkisérték a kir. ügyészséghez.

— **Botrány a községházán.** Botrányos eset történt a napokban Bodajk községházán. Zsigmond István ottani lakos egy lójárlat átirása végett megjelent a községházán. Mig a segédjegyző az átirással foglalkozott Zsigmond egyre hangosabban káromkodott, szidva azt, aki azt állitja, hogy ő lopott lovat árul. Andocsy Ferenc több izben rendre utasitotta Zsigmondot, de ugylátszik, hogy szava csak olaj volt a tüzre, mert Zsigmond kikapta a kisbiró kezéből a botot, a jegyzőre támadt. A dühöngő embert csak nagy nehezen lehetett megfékezni és a helyiségből eltávolitani. Hatóság elleni erőszak cimén feljelentették a kir. ügyészségnél.

— **Dühöngő legény.** Hutwagner József 25 éves legény Fürdősor 6. szám alatti lakos vasárnap éjjel 11 órakor részeg állapotban tért haza lakására és özvegy anyjára rátámadva, pénzt követelt. A mikor özv. Hutwagnerné megtagadta fia kérelmét az kést rántott és anyját megszurkálta, majd pedig a konyhaedények és butorok töréséhezzuzásához fogott. A házbeliek a városházára fordultak segélyért, ahonnan két rendőr ment ki a dühöngő legény megfékezésére, akit azután megkötözve hoztak a rendőrségre. Az eljárás megindult a magáról sulyosan megfeledkezett legény ellen.

— **A boszu.** Özv. Lóth Mihályné 62 éves bakonysárkányi asszony nyelvétől félt az egész falu, mert akit egyszer kikezdett ezzel az éles szerszámjával, annak azután ritkán volt nyugta. Igy járt Sütő József ottani legény is. A napokban özv. Lóthné látogatóba ment a megrágalmazott legény anyjához. Amikor Sütő József meglátta az asszonyt, rátámadt, és addig ütötte mig szólni tudott, azután pedig kidobta az utcára. Lóthné oly sulyos sérüléseket szenvedett, hogy hozzátartozói sulyos testi sértés cimén tettek ellene feljelentést.

— **Ellopott libák.** Bocskay Ferenc tobakutca 6. szám alatti lakos kellemetlen meglepetésre ébredt a napokban. Az udvarán álló zárattan ketrecből, melyben 25 darab félkövér ludja volt, reggelre 10 darab nyomtalanul eltünt. Bocskay éjjel 2 és 3 óra között szokatlan zajra ébredt fel és ekkor az utcán a ház előtt két férfit és egy nőt látott álldogálni és beszélgetni, de mivel semmi rosszat sem sejtett, ujból lefeküdt. Valószinü, hogy ez a társaság követte el a lopást. A tolvajok a keritésen, a kerten keresztül szállitották el a libákat. A nyomok a szárazrétre vezetnek. A rendőrség széleskörü nyomozást inditott a tolvajok kézrekeritésére.

— **Tüz a vidéken.** A napokban tüz volt a mecséri uradalomhoz tartozó Útald-pusztán, ahol a villámcsapás folytán egy hatalmas szalmakazal gyulaét ki. Dacára a rögtöni oltási munkálatoknak, a kazal teljesen leégett. A ház körülbelül 700 korona, mely azonban a biztositás révén megtérül.

Nyomatott az Egyházmegyei Könyvnyomdában, Székesfehérvárott.

00000219